ΚΑΤΑΛΗΨΗ

Όσοι δεν αναρωτήθηκαν ποτέ τι είναι μια κατάληψη
καμώνονται πως γνωρίζουν καλά περί τίνος πρόκειται
. . . όμως δεν έχουν **ιδέα** κατά βάθος.

Όσοι δεν επισκέφτηκαν ποτέ μία κατάληψη
περιγράφουν τη ζωή τους, σα να ζούσαν για χρόνια σ' αυτή
. . . όμως δε φαντάζονται πόσο διαφορετική θα μπορούσε να υπάρξει η ζωή τους.

Όσοι δεν προσπάθησαν να "δημιουργήσουν" μια κατάληψη
λένε πως ξέρουν "τι σημαίνει"
. . . όμως δε διανοούνται τι θα πει **"δημιουργία".**

Όσοι μίσησαν και πολέμησαν μια κατάληψη
είναι εχθροί της ελευθερίας
. . . αυτοί γνωρίζουν τι πραγματικά σημαίνει μια κατάληψη.

Δεν έχουν όμως καταλάβει το **πάθος** εκείνων που αγαπούν την **ελευθερία**
. . . και το μίσος τους για ό,τι την εχθρεύεται.

Όσοι αγάπησαν μια κατάληψη
αγαπούν την ελευθερία
προσπαθούν γι' αυτήν
μοιράζονται δημιουργικά τη χαρά της
και μαθαίνουν να ζουν
μέσα στην προοπτική της συλλογικής και της ατομικής απελευθέρωσης

. . . και μιλούν (και) κάπως έτσι για το όνειρο

ενός "μεγάλου σπιτιού"...

όλοι μας ονειρευόμαστε ένα **“μεγάλο σπίτι”**...

Είναι παντού γύρω μας, μέσα μας, στα όνειρα και τα χαμόγελά μας...
Ένα μέρος φωτεινό, όπου όλες μας οι επιθυμίες συναντιούνται
χωρίς ντροπή, χωρίς φόβο, χωρίς θλίψη...
και τραγουδούν τον ερχομό τους...

Εκεί που οι διαφορετικές εκφράσεις του εαυτού μας εκδηλώνονται
και ξεκινούν για ένα σκοπό...
την αναζήτηση και τη διεκδίκηση μιας ζωής ελεύθερης,
την οποία αγαπήσαμε χωρίς ποτέ να γνωρίσουμε...
την ονειρευτήκαμε όμως τόσο πολύ, που την ερωτευτήκαμε...

στα πρώτα μας φιλιά που δεν ξέραμε πώς να δώσουμε...
στις μικρές και τις μεγάλες μας βόλτες
στους δρόμους της πόλης που χανόμασταν...
στις απρόσμενες σχολικές εκδρομές λίγο πριν το μάθημα...
στα δάκρυα που μοιραζόμασταν με φίλους και με φίλες...
στα χέρια που κρατούσαμε σφιχτά με λαχτάρα...
στα βλέμματα που αναζητούσαμε για να παραμείνουμε χωρίς ύπνο
βράδια πολλά...
στις κουβέντες που ανταλλάσαμε πλημμυρισμένοι συναισθήματα,
με ανθρώπους βαλμένους για τα καλά μες στις καρδιές μας...
σ’ αυτά που χάσαμε νωρίς,
μα τα κρατήσαμε μέσα μας πιο δυνατά κι από τότε που τα είχαμε...

Αναζητήσαμε ένα μεγάλο σπίτι
απ’ όπου θα ξεπηδά πάθος και λαχτάρα για ζωή...
που θα έχει τις πόρτες του πάντα ανοιχτές,
για να μπορούν να δημιουργήσουν
μέσα και έξω απ’ αυτό, όσοι επιθυμούν,
τρόπους για να κάνουμε τον κόσμο μας πλουσιότερο...
σε χρώματα, μουσικές, χορούς, παραστάσεις, λέξεις, εικόνες, μυρωδιές,
γεύσεις, συντροφιές, ιδέες...

Ένα σπίτι, “ταξίδι” και “προορισμό” μαζί...
πυξίδα για έναν μελλούμενο ομορφότερο κόσμο,
αλλά και κομμάτι ενός ομορφότερου κόσμου εδώ, στο παρόν...

Δεν επιθυμήσαμε σπίτια καταφύγια...
γιατί επιλέξαμε να αλλάξουμε τη ζωή μας
και να τη ζήσουμε με όλη μας τη δύναμη…
κι όχι να αποδράσουμε κλειδωμένοι ανάμεσα σε τοίχους…

Δεν αγαπήσαμε ένα σπίτι "δικό μας"...
γιατί η ιδιοκτησία του, ξέρουμε ότι σε συρρικνώνει και σε φυλακίζει…
σε κάνει δέσμιο του φόβου σου…
μην το χάσεις σε κάποιο σεισμό, σε κάποια πυρκαγιά,
μη σου το ληστέψουν οι τράπεζες…
κι έτσι το ασφαλίζεις…
το οχυρώνεις με κάθε τρόπο που δεν μπορείς μετά να βγεις απ' αυτό…
θυσιάζεις την ίδια σου τη ζωή
παραμένοντας κλειδωμένος εκεί να το φυλάς…
πνίγεσαι μέσα του…

Το δικό μας σπίτι είναι εφήμερο...
μπορεί αλήθεια να χαθεί σ' ένα βράδυ…
είναι ένα σπίτι, στόχος για κάθε εχθρό της ελευθερίας…
ένα σπίτι με πολλούς εχθρούς στις μέρες μας...
μπάτσοι, φασίστες, εργολάβοι, υπουργοί και δημοσιογράφοι
το χτυπούν βίαια…
το χτυπούν καθημερινά…
το χτυπούν στα κρυφά…
το χτυπούν με λύσσα…

γιατί κάθε σπίτι που **προαναγγέλλει τόπους και σχέσεις ελευθερίας**,
δέχεται το σκληρότερο πόλεμο της κυριαρχίας…
την επιστράτευση κάθε εξουσιαστικής δύναμης,
με στόχο την καταστροφή του…

Όμως εμείς μάθαμε να προσέχουμε...να παρατηρούμε
και να προσπαθούμε να κατανοούμε αυτά που συμβαίνουν γύρω μας…
μάθαμε να μην ξεχνάμε, χωρίς να εγκλωβιζόμαστε σε εμμονές…

βρίσκουμε διαρκώς νέους τρόπους…
συλλογικούς… συντροφικούς… αλληλέγγυους…
μοιραζόμαστε τις αγωνίες μας, τις χαρές και τις λύπες μας,
τα λάθη, τις αποτυχίες και τις επιτυχίες της κάθε μας προσπάθειας…
και γινόμαστε ακόμα δυνατότεροι…
ανακαλύπτουμε νέους δρόμους…
προχωράμε συνεχώς και κάθε μας βήμα,
χαράσσει διαδρομές ελευθερίας…
και συνεχώς συναντιόμαστε…
ξανά και ξανά…
για να φωνάξουμε σ' όσους δε θέλουν να ακούσουν, ότι:

το "μεγάλο σπίτι" των ονείρων μας
δε θα το χάσουμε
ούτε στα πιο τρελά σας όνειρα . . .

υγ: το "μεγάλο σπίτι", κάποιοι το ονομάζουμε "κατάληψη"

μπλόκο
στην εξουσία

http://mplokonikaia.squat.gr